

isynnerhet värderas, och hvilkas odling är föremål för trädgårdsskötseln.

FRUKTRÄDGÅRD, m. 2. Trädgård, der ädla fruktträd äro planterade. Nyttjas till skilnad ifrån Köksträdgård (se d. o.).

FRUKTRÄDSFLY, n. 4. (nat. hist.) Slägte af nattfjärilar, med hvita vingar, och som gör mycken skada på fruktträd. *Phalæna auriflua*.

FRUKTTÄRTA, f. 1. Tårta med inbakad frukt.

FRUKTVIN, n. 3. Vin, tillredt af utpressad fruktsaft.

FRUKTVÄN, m. 3. pl. — *vänner*. En, som tycker om frukt (bem. 2, b).

FRUKTÄR, n. 3. Är, då fruktträden gifva god skörd.

FRUKTÄMNE, n. 4. (bot.) Den nedre delen af pistillen, och som utbildas till frukt.

FRUKTÄTANDE, a. 1. (nat. hist.) Sägese om djur, som lefva af frukt.

FRUKTÄTTIKA, f. 1. Se *Ciderättika*.

FRUKÅL, m. sing. (bot.) 1) Örtslägte af växtklassen Syngenesia. *Hypocharis*. — 2) Art af detta slägte, på ängsbackar, med stora gula blommor. Kallas äfv. *Mär mjölk*, *Slätterkulla*, *Oxögon*.

FRUNTIMMER, fruntimmmr, n. 5. (af t. *Frauenzimmer*, egentl. *Frustuga*) 1) Benämning, som i det finare, mera städade språket brukas om och till både gifta och ogifta kvinnor af de samhällsklasser, inom hvilka hustrurna tituleras för fruar. Sägese äfv. i tal om furstliga personer af det qvinliga könet, men ej i tilltal. *Ell ungt, gammalt f. Några f. kommo gående. De kungliga, furstliga f-timren*. Vid tilltal brukas ordet aldrig i obestämd form, utan alltid med pronomen *Mitt, Mina*; för öfrigt nyttjas det äfven stundom i bestämd form, när man är okunnig, om det tilltalade fruntimret är gift eller ogift, t. ex.: *Mitt f., var så god! Mina f., jag är eder ödmjuka tjeneare. F-timret behagar ursäktla, om F-timren läcktes vara så goda och* — 2) (kollektivt, endast i bestämd form och numera föräldrad) Samteliga personer af qvinnokönet, t. ex. i det gamla uttrycket *Hoffruntimret* eller, såsom då skrefs, *Hoffruntimbret*, d. v. s. fruntimren vid hofvet.

FRUNTIMMERSBJEFS, n. 3. Se *Bjefs*.

FRUNTIMMERSDRÄGT, c. 3. Sådan drägt, som fruntimmer begagna.

FRUNTIMMERSFIENDE, m. 3. En, som hatar fruntimmer och skyr deras sällskap. — *Syn.* Fruntimmershatare.

FRUNTIMMERSGRÄNNLÅT, m. 3. Sådan slags grännlåt, som fruntimmer begagna.

FRUNTIMMERSHALSDUK, m. 2. Sådan slags halsduk, som fruntimmer nyttja, d. v. s. lagd bakifrån kringom halsen ned öfver bröstet, så att den midt på ryggen formerar en snibb. Sägese till skilnad ifrån *Karlhalsduk*.

FRUNTIMMERSHAND, f. 3. pl. — *händer*. 1) Hand på ett fruntimmer. — 2) (fig.) Hand, liten, fin och hvit som på ett fruntimmer.

FRUNTIMMERSHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar*. Sådan slags handske, som begagnas af fruntimmer. — *Motstycke:* Karlhandske.

FRUNTIMMERSHÄTARE, m. 3. Se *Fruntimmersfiende*.

FRUNTIMMERSHATT, m. 2. Sådan slags hatt, som begagnas af fruntimmer.

FRUNTIMMERSKABINETT, - - - - nätt, n. 3. o. 5. Smakfullt möbleradt kabinet, som särskilt begagnas af frun i ett hus. — *Syn.* *Boudoir*. [— ca —.]

FRUNTIMMERSKAPPA, f. 1. Kappa, sådan som begagnas af fruntimmer. — *Motstycke:* *Mans-kappa*.

FRUNTIMMERSKARL, m. 2. Karl, som söker att behaga eller i allmänhet är omtyckt af fruntimmer.

FRUNTIMMERSKLÄDNING, f. 2. Klädning, sådan som begagnas af fruntimmer. — *Motstycke:* *Mansklädning*.

FRUNTIMMERSKÄNGA, f. 1. Känga, gjord att begagnas af fruntimmer. Sägese till skilnad ifrån *Barnkänga*.

FRUNTIMMERSMANCHETTER, - - - mansschätt, m. 3. pl. Manchetter, sådana som begagnas af fruntimmer.

FRUNTIMMERSMASK, m. 3. Ansigtmask för fruntimmer. — *Motstycke:* *Karlmask*.

FRUNTIMMERSMÖSSA, f. 1. Hufva af tyll med prydnader af band, spetsar och blommor, samt i olika form allt efter modet, begagnad af gifta fruntimmer, när de skola vara väl klädda; äfven: enklare sådan hufva, som brukas i hvardagslag.

FRUNTIMMERSPELS, m. 2. Pelsfodrat ytterplagg för fruntimmer. — Kallas äfv. *Pelis*.

FRUNTIMMERSRIDROCK, m. 2. Fruntimmersrock, vanligtvis af fint kläde, nedomkring mycket vid och nedhängande långt nedan om fötterna.

FRUNTIMMERSRÖST, f. 3. Se *Qvinnoröst*. Brukas i det finare språket.

FRUNTIMMERSSADEL, m. 2. pl. — *sadlar*. Enkom för fruntimmer gjord sadel, så inrättad, att den ridande sitter med begge fötterna på en sida.

FRUNTIMMERSSJUKDOM, m. 2. Sådan slags sjukdom, för hvilken endast qvinnor äro utsatta.

FRUNTIMMERSSKO, m. 3. pl. — *skor*. Sko, gjord att begagnas af fruntimmer. — *Motstycke:* *Manssko*.

FRUNTIMMERSSKOMAKARE, m. 3. Skomakare, som förfärdigar och säljer endast fruntimmerskor. — Brukas till skilnad ifrån *Mans- och Barnskomakare*.

FRUNTIMMERSSKRÄDDARE, m. 3. Skräddare, som endast syr kläder åt fruntimmer, såsom i vissa främmande länder. Brukas till skilnad ifrån ordet *Skräddare*, hvarmed alltid menas en sådan, som syr åt manspersoner.

FRUNTIMMERSSLÖJA, f. 1. Slöja, som begagnas af fruntimmer. Sägese stundom till skilnad ifrån *Nunneslöja*.

FRUNTIMMERSSLÖJD, m. 3. Hvarje slags finare handarbete, som göres af fruntimmer och fordrar mera konst och färdighet, än de vanliga simpla qvinliga sysslorna.

FRUNTIMMERSSMYCKE, n. 4. Sådant slags smycke, som endast begagnas af fruntimmer.

FRUNTIMMERSSTIL, m. 2. 1) Sådan slags handstil, som fruntimmer vanligtvis hafva, d. v. s. ojemn, illa formad och mer eller mindre svärläslig. — *Motstycke:* *Karlstil*. — 2) Sådant slags skriftsätt, i afseende på stafning och grammatik, som vanligen utmärker fruntimmer, d. v. s. förrådande mycken okunnighet och vissa egenheter i dessa afseenden.

FRUNTIMMERSSTRUMPA, f. 1. 1) Finare strumpa, gjord att begagnas af fruntimmer. — 2) (någon gång äfv.) Strumpa, gjord att begagnas af kvinnor (i allmänhet). — *Motstycke:* *Mansstrumpa*.

FRUNTIMMERSTYCKE, n. 4. (fam.) *Hufva f.*, vara omtyckt af fruntimmer.